

Arrest

nr. 286 150 van 14 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2023 (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 maart 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 7 februari 2023 België binnen en dient op 7 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 10 januari 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

Op 13 februari 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 14 januari 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van de artikelen 3.2 en 18.1.b van de Dublin III-verordening.

De Kroatische overheden stemmen op 28 februari 2023 op grond van artikel 20.5 van de Dublin III-verordening in met dit verzoek. Zij voegen hierbij een brief met individuele garanties voor verzoeker.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 3 maart 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden akte, die is gemotiveerd als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):*

naam: I.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)1990

geboorteplaats: N.-A.

nationaliteit: Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer I. M., verder de betrokkene, die verklaarde de Russische nationaliteit te hebben, diende op 07.02.2023 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke documenten voor.

Hij verklaarde dat zijn originele paspoort in beslag werd genomen door de Russische autoriteiten.

Op 13.02.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in januari 2023 Rusland verliet en via Turkije en Bosnië naar Kroatië reisde. Hij verklaarde dat de Kroatische politie zijn vingerafdrukken namen, maar hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene verklaarde dat hij één dag in Kroatië bleef en vervolgens via Slovenië, Oostenrijk en Duitsland doorreisde naar België.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 10.01.2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Op 14.01.2023 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 28.02.2023 stemden de Kroatische autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 13.02.2023 en verklaarde sinds 2017 wettelijk gehuwd te zijn met M. R., vrouw, geboren op (...) 1996, met de Russische nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Tsjetsjenië. Hij verklaarde dat ze sinds mei 2022 uit elkaar zijn, maar nog niet officieel gescheiden zijn. Hij verklaarde twee kinderen te hebben: I. K., vrouw, geboren op (...) 2018, met de Russische nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Tsjetsjenië; en I. K., vrouw, geboren op (...) 2021, met de Russische nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Tsjetsjenië. De betrokkene verklaarde twee broers te hebben die in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben. Voorts verklaarde hij twee ooms, vier neven en een nicht te hebben die in België wonen en Belg zijn. Tot slot verklaarde hij een zus en tante te hebben in Frankrijk. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 13.02.2023 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van

opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij eerder al in België woonde en hij zich er comfortabel voelt. Hij verklaarde er vrienden en familie te hebben. Hij verklaarde zich te verzetten tegen een overdracht omdat ze vanaf het moment ze in Kroatië aankwamen als slaven werden behandeld. Hij verklaarde dat hij verwonderd was. Hij verklaarde dat hem in het politiebureau werd verteld dat hij niets mocht omdat hij een asielzoeker is. Hij verklaarde dat hij op dat moment zo snel mogelijk uit Kroatië wou vertrekken. Hij verklaarde dat zijn gezondheid normaal is.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Kroatische instanties stemden op 28.02.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verderzetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van

de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

We wijzen erop dat Kroatië partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Kroatië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië (Lana Tučkorić - the Croatian Law Centre, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde zich te verzetten tegen een overdracht omdat ze vanaf het moment ze in Kroatië aankwamen als slaven werden behandeld. Hij verklaarde dat hij verwonderd was. Hij verklaarde dat hem in het politiebureau werd verteld dat hij niets mocht omdat hij een asielzoeker is. Hij verklaarde dat hij op dat moment zo snel mogelijk uit Kroatië wou vertrekken.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en materiële opvangvoorzieningen (blz. 52).

Het AIDA-rapport meldt dat volgens een rapport van de Swiss Refugee Council personen die naar Kroatië terugkeren in het kader van de Dublinverordening, via de luchthaven van Zagreb aan Kroatië worden overgedragen. Er wordt een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken aangewezen om de overgedragen personen op te vangen en de betrokken personen krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, waar zij een medische controle ondergaan (blz. 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (blz. 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan onzes inziens dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming op basis waarvan zou moeten worden afgezien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft, benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang kregen vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Inmiddels wordt het opvangcentrum in Kutina opnieuw gerenoveerd (blz. 84).

Verschillende rapporten en media maken melding van push backs naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en van mishandeling en geweld (zie blz. 15 van het AIDA-rapport en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>)). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt onzes inziens echter niet tot de conclusie dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, blz. 16, https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:237cb3cff57e-11e9-8c1f-01aa75ed71a1.0005.02/DOC_1&format=PDF).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog, het Kroatische Rode Kruis en een onafhankelijke juridische expert (AIDA-rapport blz. 33). In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (Annual report of the mechanism of monitoring the actions of police officers of the ministry of the interior in the area of illegal migration and international protection – June 2021 – July 2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het verslag wordt vastgesteld dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en wordt daartoe een aantal aanbevelingen geformuleerd.

Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld (blz. 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (blz. 24). Gevallen van terugdrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden evenmin vastgesteld (blz. 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM (document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het beginsel van non-refoulement is opgenomen in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en terugdrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de Kroatische autoriteiten aan hun terugnameakkoord van 28.02.2023 een document toevoegden waarin wordt benadrukt dat het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken waarborgt dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen, toegang zullen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming. De Kroatische autoriteiten bevestigen in het

document dat Kroatië alle normen die zijn vastgelegd in de EU-wetgeving inzake procedurele waarborgen eerbiedigt en de toegang tot de asielpprocedure en opvangvoorzieningen verzekert. Voorts wordt bevestigd dat de Kroatische autoriteiten alle maatregelen zullen nemen die noodzakelijk zijn om te garanderen dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van de Dublin-verordening worden overgedragen, de mogelijkheid krijgen om een onderzoek ten gronde van hun verzoek op het grondgebied te vragen. Overeenkomstig de overwegingen 19 en 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013 zal voor de betrokkene worden voorzien in passende opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, doeltreffende voorziening in rechte en individuele behandeling, rekening houdend met specifieke situatie van de betrokkene en zijn kwetsbaarheden. In het document wordt tevens benadrukt dat indien de betrokkene na overdracht geen verzoek om internationale bescherming indient, er een terugkeerprocedure kan worden opgestart overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG en de Kroatische wetgeving. Tot slot wordt in het document vermeld dat in de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming het beginsel van nonrefoulement is opgenomen.

De betrokkene verklaarde dat hij van de Kroatische politie vingerafdrukken moest geven, maar hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Kroatische autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Kroatië.

De betrokkene verklaarde twee broers te hebben die in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben.

Voorts verklaarde hij twee ooms, vier neven en een nicht te hebben die in België wonen en Belg zijn. Met betrekking tot zijn in België verblijvende broers, ooms, neven en nicht merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en deze personen ten overstaan van de betrokkene niet als "gezinslid" kunnen worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij eerder al in België woonde en hij zich er comfortabel voelt. Hij verklaarde er vrienden en familie te hebben. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) nr. 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Kroatië België niet vroeg het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind of die broer, zus of ouder of indien dat kind of die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind of die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst moesten bestaan, het kind of de broer of zus of ouder in staat moet zijn voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk moeten hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende

broers. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening (EG) nr. 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen, zoals medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

De betrokkene verklaarde dat zijn gezondheid normaal is. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen.

Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina. Ook wanneer de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers. Verzoekers kunnen terecht bij plaatselijke ziekenhuizen en er zijn ook specifieke apotheken aangeduid. In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van Médecins du Monde aanwezig, dat bestaat uit een arts, een verpleegster en tolken Arabisch en Farsi. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan. Médecins du Monde zorgt ook voor psychologische bijstand (blz. 91-94).

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Kroatië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tijdig ingesteld de vierde dag na kennisgeving.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in zoverre deze gericht zou zijn tegen de bijgevoegde beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, die evenwel niet wordt vermeld als voorwerp van het beroep.

Artikel 71, eerste lid van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, als onontvankelijk worden afgewezen.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn overdracht aan Kroatië, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad voert overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel

- Artikel en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Artikel 3, en 27 Verordening EU 604/2013;
- Artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- De zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;
- Het redelijkheidsbeginsel;

7.1. Systematische tekortkomingen opvangstelsel

7.1.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de verzoeker overdragen moet worden naar Kroatië voor de verdere behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker en de eventuele bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.

De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren.

Indien verzoeker een vraag om internationale bescherming zou kunnen indienen dreigt hij bij terugkeer naar Kroatië bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling omwille van systematische toegepaste pushbacks aan de grenzen, systematisch politiegeweld dat uitgevoerd wordt in een klimaat van straffeloosheid, slechte omstandigheden in de opvangcentrum, de afwezigheid van medische hulp en gebrek aan integratie van verzoekers om internationale bescherming.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Kroatië verre van optimaal is.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de

criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Uit de objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Kroatië tot op zeer slecht is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het AIDA- rapport 2021 (update 22.04.2022) zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken (https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf). De bestreden beslissing minimaliseert de objectieve informatie en stelt dat de verzoeker niet kan aantonen dat zij het slachtoffer zal worden van voornoemde systematische tekortkomingen van de asielprocedure in Kroatië. De verwerende partij kan vaststellen dat er op tal van vlakken problemen zijn bij de opvang van verzoekers om internationale bescherming, maar komt niet verder dan te stellen deze elementen niet systematisch zijn en geen schending zouden uitmaken van het artikel 3 E.V.R.M. Indien de verzoeker het slachtoffer zou worden van mishandelingen zou hij een klacht kunnen indienen bij de Kroatische politie of NGO's die zich bewust zijn van de situatie.

Er dient verwezen te worden naar het arrest van het EHRM M.H. e.a. t. Kroatië (15670/18 and 43115/18) van 18.11.2021 waarin geoordeeld werd dat Kroatië de artikelen 2, 3, 5, 14 en 34 E.V.R.M. alsook het 4e artikel van het 4e Protocol bij het Verdrag geschonden heeft. In dit arrest wordt bevestigd dat er in Kroatië sprake is van systematische schendingen van het non-refoulementbeginsel aan de grenzen en ongestraft politiegeweld ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming. Daarnaast blijkt ook de minderjarigen vastgehouden worden in omstandigheden die een schending uitmaken van verschillende verdragsbepalingen.

Uit het arrest van de Nederlandse Raad van State van 13.04.2022 (ECLI:NL:RVS:2022:1042) blijkt dat er gelet op de beschikbare informatie van systematische schendingen van het artikel 3 EVRM niet van uitgegaan kan worden dat de situatie van push-backs of systematisch politiegeweld niet van toepassing zou zijn op personen die terugkeren in het kader van de verordening 604/2013:

(...)

(zie stuk 3)

7.1.2 Refoulement – push-backs, systematisch politiegeweld in klimaat van straffeloosheid

Uit het Aida rapport Kroatië blijkt vooreerst dat de Kroatische autoriteiten verzoekers om internationale bescherming aan de grens de toegang tot de asielprocedure ontzeggen. Ze worden niet toegelaten tot het grondgebied en hun asielaanvraag wordt niet onderzocht:

(...)

(Aida Rapport Kroatië, p. 24-26) (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf)

De systematiek van deze politiek van de Kroatische staat kreeg veel reactie van de Raad van Europa alsook de Verenigde Naties:

(...)

(Aida Report Kroatië p. 26, 27, 30) (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf)

Uit het bovenstaande blijkt dat volgens verschillende bronnen er in Kroatië sprake is van:

-systematische refoulement en pushback 's aan de grenzen; -systematisch politie geweld (fysiek geweld, seksueel geweld en andere mensenrechtenschendingen) tijdens de arrestatie, detentie, vervoer en uitwijzing;

-afwezigheid van een ernstig en onafhankelijk onderzoek naar de schendingen.

Er is geen garantie dat de verzoeker effectief toegang zal krijgen tot de asielprocedure.

Er is geen enkele garantie dat de verzoeker niet onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

De verzoeker werd door de Kroatische autoriteiten op ernstige wijze mishandeld. Hij werd met andere verzoekers om internationale bescherming uit Tsjetsjenië opgesloten aan de grens in een koud en vochtig gebouw zonder sanitaire voorzieningen noch stromend water. Hij werd er 36 uur vastgehouden. De plaats was overbevolkt. Vervolgens werd hij samen met andere verzoekers uit Tsjetsjenië in een transport voor gedetineerden naar een politie kantoor gebracht. Er werd constant geschreeuwd tegen de verzoeker indien hij iets niet begreep. Hij kon het politiekantoor enkel verlaten als hij zijn vingerafdrukken gaf.

De verwerende partij laat om hierover te motiveren in de bestreden beslissing. Er wordt enkel in algemene termen geantwoord. Nochtans is het risico duidelijk gestaafd door de beschikbare objectieve landeninformatie die wijst op systematische mensenrechtenschendingen op grote schaal. Uit de beschikbare informatie blijkt verder, dat de klacht van de verzoeker in geval van een onmenselijke en vernederende behandeling, anders dan de verwerende partij stelt geenszins op objectieve wijze onderzocht zal worden.

Uw Raad oordeelde in het arrest nr. 280 105 van 14.11.2022 dat de verklaringen van de verzoeker met betrekking tot de mishandelingen in Kroatië gestaafd zijn met objectieve bronnen en dat het risico op refoulement voor mensen die teruggestuurd worden in het kader van de Dublinprocedure duidelijk blijkt en niet genegeerd kan worden:

(...)

(RVV 280 105 van 14.11.2022, https://www.rvvce.be/sites/default/files/arr/a280105.an_.pdf)

Uit het arrest blijkt, anders dan de verwerende partij stelt, dat alle objectieve informatie met betrekking tot mishandelingen, push-backs en andere mensenrechtenschendingen weldegelijk van toepassing is op de situatie van mensen die terugkeren in het kader van de Dublinprocedure.

Uw Raad kwam tot hetzelfde besluit in het arrest nr. 280 106 van 14.11.2022 (https://www.rvvce.be/sites/default/files/arr/a280106.an_.pdf).

In het arrest van uw Raad nr. 281 086 van 29.11.2022 werd besloten dat de beslissing bijlage 26quater geschorst dient te worden omwille van het risico op een behandeling in strijd met het artikel 3 EVRM in geval van terugkeer in het kader van de Verordening 604/2013 in het kader van de algemene situatie van politiegeweld en mishandeling van verzoekers om internationale bescherming niet enkel aan de grens maar op het grondgebied van Kroatië.

De verwerende partij had geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier en nagelaten om individuele garanties te bekomen:

(...)

(RVV 281 086 van 29.11.2022, https://www.rvvce.be/sites/default/files/arr/a281086.an_.pdf)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Kroatische autoriteiten de overdracht hebben aanvaardt op grond van het artikel 20(5) Verordening 604/2013 waaruit volgt dat de Kroatische autoriteiten de werkzaamheden zullen verderzetten tot vaststelling van de bevoegde lidstaat. De verzoeker zou in die periode gemachtigd zijn om te verblijven op het grondgebied van Kroatië en de nodige bijstand verkrijgen.

Er dient te worden opgemerkt dat uit het bovenstaande blijkt dat systematische mishandeling van verzoekers om internationale bescherming zich niet enkel afspeelt aan de grens met Bosnië en maar over het hele grondgebied van Kroatië. Deze systeemfout is ook van toepassing op mensen die terugkeren in het kader van de Verordening 604/2013. Gelet op het feit dat de Kroatische autoriteiten zich niet definitief verantwoordelijk achten voor het verzoek om internationale bescherming, kan niet uitgesloten worden dat de verzoeker vervoerd zal worden over het Kroatische grondgebied teneinde overgedragen te worden aan de bevoegde lidstaat. Hierdoor loopt hij een bijkomend risico op mishandeling van de autoriteiten.

De verwerende partij laat na te motiveren op de hierboven aangehaalde punten. Er is weldegelijk een risico op mishandeld en een onmenselijke vernederende behandeling. De verklaringen van de verzoeker worden ondersteund door objectieve landeninformatie waar de verwerende partij zelf naar verwijst.

De verzoeker verklaarde dat hij vreest om dat niet wenst terug te keren naar Kroatië omdat er verschillende Tsjetsjenen die gevlucht zijn voor mobilisatie door de Kroatische autoriteiten zijn uitgewezen naar de Russische Federatie.

De verwerende partij stelt dat dit een blote bewering zou zijn.

De verzoeker kan nochtans verwijzen naar twee artikels van Caucasian Knot waaruit de mishandeling en deportatie van Tsjetsjeense verzoekers om internationale bescherming blijkt. Uit een artikel van 2.01.2023 met als titel "Native of Chechnya complains about beating by law enforcers in Croatia", (beschikbaar via: <https://eng.kavkaz-uzel.eu/articles/61918/>) blijkt dat een Tsjetsjeense vluchteling door de Kroatische autoriteiten werd gearresteerd, geslagen en gedwongen om afstand te doen van zijn verzoek om internationale bescherming:

(...)

Uit een tweede artikel van 17.01.2023 met titel "Natives of Chechnya report details of fellow countrymen's detentions in Balkans" (<https://eng.kavkaz-uzel.eu/articles/61995/>) blijkt dat de verzoekers om internationale bescherming uit Tsjetsjenië en Ingoesjetië door de autoriteiten van Kroatië en Bosnië geïnterviewd worden. Er is sprake van een onmenselijke en vernederende behandeling en deportaties van Kroatië richting Bosnië:

(...)

Ondanks de bovenstaande ondubbelzinnige informatie en de verklaringen van de verzoeker heeft de verwerende partij nagelaten om individuele garanties te vragen in het geval van de verzoeker.

De verwerende partij verwijst naar een algemene bevestiging van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse zaken van 3.11.2022 waaruit zou volgen dat het non-refoulement beginsel geëerbiedigd wordt.

Deze algemene mededeling staat vooreerst haaks op de beschikbare landeninformatie. Bovendien maakt dit schrijven geen individuele garantie uit.

De individuele garanties waar de verwerende partij naar verwijst zijn verwoord in algemene termen. Uit het schrijven blijkt bovendien dat Kroatië individuele garanties kan geven, indien hierom verzocht wordt:

(...)

Gelet op bovenstaande informatie moet er sprake zijn van daadwerkelijke garanties. In huidig dossier is hier sprake. Uit het schrijven van 3.11.2022 blijkt niet dat er individuele garanties zijn in het dossier van de verzoeker.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar een schrijven van de Kroatische autoriteiten van 28.02.2023 waaruit zou blijken dat er individuele garanties zouden zijn voor de verzoeker.

Deze garanties zijn van algemene aard en houden geen rekening met de persoonlijke situatie van de verzoeker. Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat de verzoeker al in het verleden al het slachtoffer is geworden van een onmenselijke en vernederende behandeling bij aankomst in Kroatië. Uit het dossier blijkt bovendien niet dat België deze garanties heeft gevraagd aan de Kroatische autoriteiten. Deze garanties staan bovendien haakt op de objectieve landeninformatie. Er kan niet van uitgegaan worden dat Kroatië deze garanties daadwerkelijk zal kunnen bieden.

De verwerende partij motiveert niet over dit punt in de bestreden beslissing waardoor de motiveringsplicht, het artikel 3 EVRM en de overige artikels en rechtsbeginsels aangehaald in het middel

7.1.3 Toegang tot medische hulp

Uit het Aida rapport Kroatië blijkt dat de toegang tot medische hulp in de praktijk beperkt is en dat er bovendien geen garanties zijn voor kwetsbare personen:

“1. Is there an assessment of special reception needs of vulnerable persons in practice? Yes X No”

(Aida Report Kroatië p. 96)

Er is in de praktijk een zeer beperkte toegang tot medische hulp die zich enkel beperkt tot eerste hulp:

“2. Do asylum seekers have adequate access to health care in practice? Yes X Limited No »

(Aida Report Kroatië p. 91)”

Uit het Aida Rapport Kroatië blijkt er aan de grenzen geen medische hulp wordt gegeven aan kwetsbare personen: “The delegation also received a number of allegations that the Croatian police had denied requests from persons seeking asylum and that they had not provided emergency medical assistance to vulnerable individuals such as families with children and women.”

(Aida Report Kroatië p. 27) (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021_update.pdf)

Daarnaast verwijst verzoeker naar de situatie van Dublin- terugkeerders naar Kroatië en waarbij het AIDA Report expliciet opmerkt dat de hulp voor mentale problemen onbestaande is voor Dublinterugkeerders: (...)

(Aida report Kroatië p. 52) (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021_update.pdf)

Verder maakt het AIDA Report ook een verwijzing naar een studie van de Belgische organisaties “Médecins du Monde” van februari 2019 waaruit blijkt dat voornamelijk Dublin- terugkeerders onder de Verordening 604/2013 meer kwetsbaar zijn voor depressie, angstgevoelens en PTSD dan andere asielzoekers:

(...)

(Aida rapport Kroatië p. 62-63) (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021_update.pdf)

Gelet op het feit dat verzoekende partij als vluchteling nood heeft aan onder andere psychologische ondersteuning, komt het aan de verweerster toe om hier een grondig onderzoek naar te voeren.

In tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken beweert in de bestreden beslissing, is het louter ondertekenen van Verordening 604/2013 aldus geen garantie dat verzoeker toegang zal hebben tot adequate gezondheidszorg in Kroatië.

De verzoeker vreest dan ook in menonwaardige terecht te komen bij een overdracht aan Kroatië.

De bestreden beslissing motiveert geenszins op concrete wijze aangaande deze problematiek en verwijst enkel naar het principe van wederzijds vertrouwen en het feit dat Kroatië aan dezelfde internationale normen en standaarden is gehouden als België.

Dit maakt een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel uit.

7.1.4. Opvangomstandigheden

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de opvangomstandigheden in Kroatië geen schending uit maken van het artikel 3 EVRM verwijzende naar het beginsel van wederzijds vertrouwen en dat Kroatië gehouden is aan dezelfde internationale normen als België.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivatie en stelt vooreerst dat dit een stereotype motivering betreft die niet gesteund is op een reëel onderzoek.

De situatie in de opvangcentra in Kroatië kan de toets van artikel 3 EVRM niet doortaan.

Vooreerst wenst verzoekende partij op te merken dat indien zij teruggestuurd wordt naar Kroatië, zij opnieuw een verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen:

(...)

(Aida rapport Kroatië p. 52) (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf)

Verwerende partij kan aldus niet zomaar motiveren dat verzoeker direct toegang zal krijgen tot het reguliere opvangnetwerk.

Verder blijkt uit datzelfde AIDA report dat de situatie voor asielzoekers niet hetzelfde niveau heeft als gewone onderdanen, wat opnieuw aantoonst dat asielzoekers als 'tweederangsburgers' worden beschouwd:

(...)

(Aida rapport p. 81) (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf)

Indien verzoeker wordt overgebracht naar Kroatië riskeert zij ofwel terecht te komen in een opvangnetwerk dat volledig verzadigd is en niet voldoet aan de elementaire levensbehoeften, of erger, zij wordt onmiddellijk gerepatriëerd naar de Russische Federatie, waardoor het beginsel van nonrefoulement zal worden geschonden.

Onmogelijk kan deze situatie de toets van artikel 3 EVRM doorstaan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

Gelet op het bovenstaande brengt verzoeker weldegelijk ernstige argumenten aan waaruit blijkt dat zij bij een overdracht aan Kroatië blootgesteld zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij laat na om over bovenstaande elementen te motiveren en verschuilt zich achter het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De problematische omstandigheden die uit het rapport blijken worden beantwoord met de stelling dat deze geen schending uitmaken van het artikel 3 E.V.R.M. en hiermee worden de motiveringsplicht het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden."

3.3.3. Verzoeker betoogt dat zijn overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), omwille van systematisch toegepaste pushbacks aan de grenzen, systematisch politiegeweld dat wordt uitgevoerd in een klimaat van straffeloosheid, slechte omstandigheden in de opvangcentra, de afwezigheid van medische hulp en een gebrek aan integratie van verzoeker om internationale bescherming. Bijkomend benadrukt verzoeker dat hij niet wenst terug te keren naar Kroatië omdat er verschillende Tsjetsjenen die gevlucht zijn voor mobilisatie door de Kroatische autoriteiten zijn uitgewezen naar de Russische Federatie. Hij is van mening dat verweerder zich verschuilt achter het beginsel van wederzijds vertrouwen, waarbij verweerder in gebreke is gebleven een grondig en zorgvuldig onderzoek te voeren van de concrete situatie in Kroatië. Hij verwijst hierbij naar landeninformatie, evenals naar arresten van verschillende rechtscolleges.

3.3.4. De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat als volgt luidt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

3.3.5. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel

zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Ook uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een overdracht van verzoekende partij aan Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen

waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer hij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.6. De vraag die zich *in casu* stelt, betreft de vraag of de algemene situatie in Kroatië voor Dublin-terugkeerders, evenals de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land in het kader van de Dublin III-Verordening niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het Handvest en of verweerder dienaangaande een grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

3.3.7. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij verweerder tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Hij steunde zich bij zijn beoordeling verder op het landenrapport voor Kroatië, “2021, laatste update op 22.04.2022”, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (hierna: het AIDA-rapport), de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat moet toezien op het werk van de grenspolitie en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Ten slotte, blijkt uit een lezing van het administratief dossier, ook dat er sprake is van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten. De betrokken brief werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 28 februari 2023, vermeldt verzoeker en de Dublin III-verordening, en werd die dag via Dublinet aan verweerder overgemaakt. Ze luidt als volgt:

“Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the

transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country.

Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection."

Verzoeker stelt ter zitting dat deze garanties gestandaardiseerd zijn en zodoende geen echte bijkomende garanties bieden. Het enkele gegeven dat deze brief een zeker gestandaardiseerd karakter vertoont, doet evenwel geen afbreuk aan de inhoud hiervan, met name dat verzoeker na overdracht toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, dat Kroatië de EU-reglementering correct zal toepassen en dat Kroatië alle maatregelen zal nemen zodat verzoeker de mogelijkheid heeft om een inhoudelijk onderzoek te verkrijgen van zijn verzoek om internationale bescherming. Verder wordt gegarandeerd dat verzoeker zal kunnen genieten van een adequate opvang, gezondheidszorg, juridische hulp, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling. Dat deze garanties geschieden in de context van een terugnameakkoord op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening, doet geen afbreuk aan de waarde hiervan. Verzoeker verduidelijkt niet waarom de mogelijkheid dat hij over het Kroatische grondgebied zal worden vervoerd om over te worden gedragen aan een andere bevoegde lidstaat, een bijkomend risico op mishandeling van de autoriteiten zou inhouden, gelet ook onder meer op ingestelde onafhankelijke controlemechanisme op de grenspolitie (zie *infra*).

3.3.8. Verzoeker betoogt vooreerst concreet dat hij niet kan terugkeren naar Kroatië omwille van een reëel risico om in dit land het slachtoffer te worden van een illegale "push back". Hij wijst erop dat Kroatië hiervoor op 18 november 2021 reeds werd veroordeeld door het EHRM en dat deze illegale praktijk ook bevestiging vindt in het AIDA-rapport, evenals in de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State.

3.3.9. Inzake dit betoog merkt de Raad in eerste instantie op dat, zoals dit ook wordt gesteld in het bestreden overdrachtsbesluit, voor ogen moet worden gehouden dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III-verordening. Deze overdracht zal, zoals blijkt uit het terugnameakkoord en het AIDA-rapport, plaatsvinden via de luchthaven van Zagreb. Verzoeker kan dus niet zonder meer verwijzen naar de situatie aan de buitengrenzen van Kroatië. Hij bevindt zich immers niet in deze situatie. Zoals verweerder aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit kan in het AIDA-rapport worden gelezen dat personen, die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. Normaal worden zij door een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken opgehaald op de luchthaven van Zagreb en zij krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming toegewezen, waar zij een medische controle ondergaan. Niettegenstaande de vermeldingen in hetzelfde AIDA-rapport inzake 'push-backs' en politiegeweld aan de buitengrenzen, maakt dit rapport waar het specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Kroatië (p. 52) geen gewag van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met 'push backs'.

3.3.10. Waar verzoeker, onder meer onder verwijzing naar een arrest van de Nederlandse Raad van State, stelt dat er niet van kan worden uitgegaan dat de situatie van 'pushbacks' of systematisch politiegeweld niet van toepassing zou zijn op personen die terugkeren in het kader van de Dublin III-verordening, stelt de Raad vast dat verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit wel degelijk ook concreet is ingegaan op de verontrustende meldingen van 'pushbacks' en geweld door de Kroatische (grens)politie, zoals deze is terug te vinden in verschillende rapporten en media. Hij deed in dit verband de volgende vaststellingen:

“In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, blz. 16, https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:237cb3cff57e-11e9-8c1f-01aa75ed71a1.0005.02/DOC_1&format=PDF).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog, het Kroatische Rode Kruis en een onafhankelijke juridische expert (AIDA-rapport blz. 33). In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (Annual report of the mechanism of monitoring the actions of police officers of the ministry of the interior in the area of illegal migration and international protection – June 2021 – July 2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het verslag wordt vastgesteld dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en wordt daartoe een aantal aanbevelingen geformuleerd. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld (blz. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (blz. 24). Gevallen van teruggrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden evenmin vastgesteld (blz. 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM (document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het beginsel van non-refoulement is opgenomen in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

2.3.11. Verweerder houdt dus rekening met de verontrustende berichten over ‘pushbacks’ en politiegeweld in Kroatië, in het bijzonder aan de grens, maar wijst op de opvolging door de Commissie in de voorbije jaren – in het kader van de toetreding door Kroatië tot de Schengenzone – voor wat betreft de vooruitgang die door Kroatië werd gemaakt met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis, waarbij de Commissie naging of de behandeling van migranten en verzoekers om internationale bescherming bij de controle van de grenzen in overeenstemming was met het EU-Handvest en het internationale recht. Hij wijst erop dat de Kroatische regering instemde met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming en dat dit mechanisme sinds juni 2021 actief is en in juli 2022 een eerste jaarverslag uitbracht. Hij stelt dat het jaarverslag weliswaar een aantal aanbevelingen formuleert, maar ook stelt dat er in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld. Volgens het verslag worden verzoeken om internationale bescherming in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn. Evenmin werden gevallen van collectieve uitzetting van vreemdelingen vastgesteld. Nog wijst verweerder op een bevestiging van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Kroatische Ministerie van Binnenlandse zaken van 3 november 2022 dat Kroatië het non-refoulementbeginsel zal eerbiedigen. Verweerder benadrukt verder dat verzoeker aan Kroatië zal worden overgedragen overeenkomstig de Dublin III-verordening, nadat dit land hiermee uitdrukkelijk instemde.

3.3.12. Verweerder wijst zodoende op enkele belangrijke recente ontwikkelingen die volgens hem aantonen dat kan worden gesproken van een wezenlijke verbetering van de situatie op het terrein, dit in het kader van de toetreding van Kroatië tot het Schengenacquis en zoals vastgesteld door een onafhankelijk monitoringcomité. Het is bovendien algemeen geweten dat Kroatië intussen daadwerkelijk is kunnen toetreden tot de Schengenzone. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat verzoeker actueel nog kan volstaan met een verwijzing naar de gedocumenteerde onregelmatigheden uit het verleden, meer bepaald uit 2021 of nog eerder, om te stellen dat er actueel nog steeds ‘pushbacks’ of politiegeweld zouden plaatsvinden. Verzoeker toont niet concreet aan dat de praktijken van ‘pushbacks’ uit het verleden actueel nog steeds zouden plaatsvinden. Verzoeker haalt met zijn uiteenzetting aldus de beoordeling van verweerder niet onderuit dat er op het vlak van de controle van de buitengrenzen van Kroatië en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming actueel sprake is van een wezenlijke verbetering van de situatie en toont niet aan dat er actueel nog kan worden gesproken van een praktijk van illegale ‘pushbacks’ en al zeker niet dat Dublin-terugkeerders hiermee actueel te maken zouden krijgen.

3.3.13. Er wordt nogmaals benadrukt dat verzoeker niet via een van de buitengrenzen naar Kroatië moet reizen, maar hij overeenkomstig de Dublin III-verordening via de luchthaven van Zagreb zal worden overgedragen, bovendien na uitdrukkelijk terugnameakkoord van de Kroatische overheden en met door Kroatië geboden garanties op toegang tot de procedure voor internationale bescherming en op opvang. De Raad wijst andermaal ook op de recente toetreding van Kroatië tot de Schengenzone en de stappen die ter voorbereiding hiervan zijn gezet door de Kroatische overheden in combinatie met de monitoring die in dit verband heeft plaatsgevonden. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat dit heeft geleid tot een wezenlijke verbetering op het vlak van de situatie aan de buitengrenzen en de (toegang tot de) procedure voor internationale bescherming.

3.3.14. Verzoeker zelf reisde in januari 2023 trouwens via Bosnië naar Kroatië, maar geeft niet aan dat hij daadwerkelijk met een dreiging van een “push back” werd geconfronteerd. Uit de voorliggende stukken blijkt ook dat verzoekers eigen ervaringen in Kroatië aantonen dat hij er inderdaad de mogelijkheid had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het feit dat hij “door de Kroatische autoriteiten op ernstige wijze mishandeld (werd). Hij werd met andere verzoekers om internationale bescherming uit Tsjetsjenië opgesloten aan de grens in een koud en vochtig gebouw zonder sanitaire voorzieningen noch stromend water. Hij werd er 36 uur vastgehouden. De plaats was overbevolkt. Vervolgens werd hij samen met andere verzoekers uit Tsjetsjenië in een transport voor gedetineerden naar een politie kantoor gebracht. Er werd constant geschreeuwd tegen de verzoeker indien hij iets niet begreep. Hij kon het politiekantoor enkel verlaten als hij zijn vingerafdrukken gaf.” Hij stelt dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Uit het interview van verzoeker op 13 februari 2023 blijkt dat hij daar het volgende verklaarde: “39. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw

overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen? Kroatië: Van zodra we het land binnen kwamen werden we behandeld als slaven, ik was verwonderd. We waren in het politiebureau, en ze zeiden dat ik niet mocht omdat ik een asielzoeker was. Op dat moment wilde ik zo snel mogelijk vertrekken.” Ook verklaarde verzoeker dat hij maar één dag in Kroatië verbleef, van 9 tot 10 januari 2023 (vraag 42). Wat in het verzoekschrift te lezen staat, strookt dus niet met de eigen verklaringen van verzoeker, hij verbleef alleszins geen 36 uren in Kroatië, laat staan dat hij er 36 uren zou zijn vastgehouden.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met zijn verklaringen. Het volgende wordt immers overwogen:

“De betrokkene verklaarde zich te verzetten tegen een overdracht omdat ze vanaf het moment ze in Kroatië aankwamen als slaven werden behandeld. Hij verklaarde dat hij verwonderd was. Hij verklaarde dat hem in het politiebureau werd verteld dat hij niets mocht omdat hij een asielzoeker is. Hij verklaarde dat hij op dat moment zo snel mogelijk uit Kroatië wou vertrekken.”

In zoverre moet worden aangenomen dat verzoeker hiermee doelt op mishandelingen door de politiediensten, dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit niet staft met enig begin van bewijs, zoals bijvoorbeeld een medisch attest. Alleszins benadrukt de Raad andermaal de hierboven beschreven omstandigheid dat verzoeker thans als een Dublin-terugkeerder Kroatië zal binnenkomen en dat er ook concrete maatregelen getroffen werden door de Kroatische autoriteiten om de beschreven wantoestanden aan die buitengrenzen tegen te gaan waaronder het installeren van onafhankelijk toezicht, waarover verweerder uitgebreid motiveert in de bestreden akte.

Waar verzoeker voor het eerst in het verzoekschrift aanvoert dat hij *“niet wenst terug te keren naar Kroatië omdat er verschillende Tsjetsjenen die gevlucht zijn voor mobilisatie door de Kroatische autoriteiten zijn uitgewezen naar de Russische Federatie”* dient vastgesteld te worden dat verzoeker hiervan geen melding heeft gemaakt bij zijn Dublin-interview op 13 februari 2023. Bijgevolg kon de verwerende partij hier niet over motiveren. Waar verzoeker verwijst naar twee internetartikels in dit verband, herhaalt de Raad dat verzoeker naar Kroatië zal worden teruggebracht als Dublinterugkeerder en dat er *in casu* sprake is van individuele garanties in hoofde van verzoeker. Tevens wordt in de bestreden beslissing overwogen: *“Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM (document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het beginsel van non-refoulement is opgenomen in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.”*

3.3.15. Ook met betrekking tot verzoekers persoonlijke en individuele elementen, werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zo leest de Raad in de bijlage 26^{quater}, inzake verzoekers gezondheidstoestand, als volgt: *“De betrokkene verklaarde dat zijn gezondheid normaal is. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De

gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen.”

3.3.16. Verzoeker geeft, onder verwijzing naar het AIDA-rapport en een studie van “*Médecins du Monde*” van februari 2019, aan dat er geen garanties zijn voor kwetsbare personen en dat er in praktijk slechts zeer beperkte toegang is tot medische hulp, die zich in wezen beperkt tot eerste hulp. Verzoeker stelt dat personen aan de grens geen medische hulp aangeboden krijgen. Verder wijst hij erop dat “*Médecins du Monde*” een onderzoek hebben verricht, waaruit blijkt dat Dublin-terugkeerders meer kwetsbaar zijn voor mentale problemen, waarvoor de hulp in Kroatië onbestaande is.

3.3.17. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker een volwassen man is, die verklaarde in normale gezondheid te verkeren. Ook zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift, laat niet toe vast te stellen dat verzoeker een bijzondere medische problematiek kent. Verzoeker komt niet verder dan het stellen dat hij als vluchteling “*nood heeft aan onder andere psychologische ondersteuning*”, doch dit wordt niet verder gespecificeerd, laat staan dat enig medisch attest ter attestatie van een psychologische problematiek wordt gevoegd.

3.3.18. Verder blijkt uit het AIDA-rapport – en de studie van “*Médecins du monde*” waarnaar hierin wordt verwezen – weliswaar dat er kritische opmerkingen kunnen gemaakt worden over de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot gezondheidszorg in Kroatië, maar er kan op grond hiervan niet besloten worden dat de toestand op dat vlak dermate dramatisch is dat verzoeker, als alleenstaande man zonder aangetoonde medische problemen, dreigt terecht te komen in een mensonwaardige situatie. Uit het AIDA-rapport, evenals uit het rapport van “*Médecins du monde*” waarvan hierin melding wordt gemaakt, blijkt dat bepaalde leemtes in de toegang tot de gezondheidszorg mee worden opgevangen door sociale medewerkers van het ministerie van Binnenlandse Zaken, door organisaties zoals Dokters van de Wereld België en het Kroatische Rode Kruis (zie AIDA-rapport, p. 59, 63, 97). Er is *prima facie* niets mis mee dat NGO's de staat bijspringen als er leemtes voor toegang tot de gezondheidszorg vallen in het geval de toestroom van verzoekers om internationale bescherming te hoog is. Dit is trouwens ook in België het geval. Voormelde conclusie dringt zich des te meer op gezien de individuele garanties die door de Kroatische overheden werden verstrekt, bij schrijven van 28 februari 2023 (zie *supra*).

3.3.19. De Raad ziet verder niet in waarom de omstandigheid dat het terugnameakkoord geschiedde in het kader van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-Verordening zou impliceren dat verzoeker niet meteen toegang zal krijgen tot het reguliere opvangnetwerk. In deze werd in de bestreden beslissing ook gesteld dat: “*We kunnen ervan uitgaan dat de betrokkene, indien de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Kroatische autoriteiten zullen de betrokkene dan niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal ook dan gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen*”. Uit het AIDA-rapport, dat in de bestreden beslissing wordt genoemd, blijkt ook dat dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen, waarbij de twee opvangcentra van Kroatië recent werden gerenoveerd, wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden (zie AIDA-rapport, p. 84). De Raad benadrukt in deze ook nogmaals de individuele garanties, waaronder de verzekering van de opvangvoorzieningen.

3.3.20. Waar verzoeker, onder verwijzing naar het AIDA-rapport, stelt dat de materiële opvangvoorzieningen – zoals financiële steun, eten, kledij, vervoer, verblijf, en dergelijke meer – te onderscheiden zijn van het algemene sociale bijstandssysteem voor onderdanen, waarbij de voorzieningen voor verzoekers minder voordelig zijn dan voor onderdanen, toont verzoeker hiermee nog niet aan dat er sprake zou zijn op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest.

3.3.21. Inzake de verwijzing door verzoeker naar een uitspraak van de Raad van State in Nederland van april 2022 waarbij overdrachten aan Kroatië werden opgeschort omdat nader onderzoek was vereist naar de risico's voor Dublin-terugkeerders bij overdracht aan Kroatië, moet worden vastgesteld dat verweerder zich in zijn beoordeling wel degelijk heeft gesteund op bijkomende, en meer recente, informatie om tot zijn besluit te komen dat verzoeker kan worden overgedragen aan Kroatië zonder reëel risico op behandelingen in strijd met artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. Er blijkt dus niet dat actueel nog dezelfde situatie voorligt als dit het geval was in voormeld arrest van de Raad van State in Nederland. Ook de verwijzing door verzoeker naar eerder gewezen arresten van de Raad, waarin een

overdrachtsbesluit naar Kroatië werd geschorst omwille van omstandigheden eigen aan de zaak, kan geen aanleiding geven tot een andersluidend oordeel. *In casu* werd vastgesteld dat verweerder wel afdoende rekening heeft gehouden met verzoekers individuele omstandigheden en dat er tevens individuele garanties werden bekomen.

3.3.22. De Raad concludeert dat uit het bestreden overdrachtsbesluit duidelijk blijkt dat de risico's bij overdracht aan Kroatië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen, als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

3.3.23. Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening alsnog bevoegd diende te verklaren.

3.3.24. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM en artikel 27 van de Dublin III-Verordening, merkt de Raad op dat elke uiteenzetting van de wijze waarop deze bepalingen zouden zijn geschonden ontbreekt.

3.3.25. Nu verzoeker geen ernstig middel heeft aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET